

Allhelgonabetraktelse

Det begav sig inte bättre än att skolorna skulle få ledigt tisdag den 1 november. Då var det att befara att alla ungdomar skulle slå sig lösa. Ett gyllene tillfälle erbjöds genom Sessanlinjen från Göteborg till Fredrikshavn. Den avgick 18.30 och återvände 01.30 på natten. Alla stadens ungdomar skulle med den båten för att slå runt.

En moder med två döttrar i åldern 16-19 år var mycket orolig över att hennes yngsta dotter prompt ville följa med på just denna båt. Hon beslöt att själv följa med som förklade åt då även några av dotterns vänner och en kusin (flicka) i samma ålder. Denna mor skulle alltså vara förklade åt sju ungdomar. Båten skulle vara packad med cirka 1200 ungdomar, och alla skulle slå runt. Inför detta överväldigande hårresande perspektiv vek sig hennes knän, och hon bad mig följa med som moraliskt stöd, då hennes man vägrade. Som jag var ledig och inte hade något emot att lämna staden för en afton tackade jag ja. En utlovad middag ombord skulle ingå, och man skulle även få köpa med sig en flaska, lovade modern, och allt lät ju gott och väl.

Festen ombord började genast, och det visade sig, att ungdomarna inte alls var särskilt angelägna om att deras mor-faster-etc skulle vara förklade åt dem. Det enda de var intresserade av var att ha henne på så långt avstånd från sig som möjligt.

Vi parkerade oss i baren i ett hörn var ungdomarna skulle slippa se oss, och min dam ville genast gå en runda för att kolla in fartyget. Men någon måste stanna kvar för att vakta hennes persedlar, vilket jag åtog mig att göra. Efter hennes runda på en kvart skulle jag få göra min runda. Hon försvann, och jag satt kvar, och väntade. Och väntade.

Efter en timme blev jag orolig då hon lovat vara borta bara i en kvart. Så jag gick till ungdomarna och måste störa dem med att förklara att modern varit borta i en timme. De blev genast skärrade. Jag förstod då ännu inte varför. Men vi beslöt att gå på jakt efter henne. Sålunda inleddes sökandet efter en försvunnen moder ombord på "rockbåten" bland 1200 festande ungdomar.

När mitt sökande överallt ombord inte ledde till något resultat återvände jag ner och fann där dottern och hennes kusin badande i tårar. De hade genom efterlysning i informationen fått veta att deras moder återfunnits – i arresten. Förklaringen var att hon hade stängts in i fyllecellen då hon påträffats berusad i tax-free-shopen. Hon skulle släppas ut om tio minuter. Det var bara att vänta ut de tio minuterna.

De tio minuterna gick och ingenting hände. När vi frågade informationen på nytt meddelades det att hon var utsläppt. Vart hon sedan tagit vägen visste ingen.

Dotterns kusin förklarade situationen för mig. Modern hade ett alkoholproblem. Hon tålde ingenting, och

fastän hon lovat att inte dricka ombord hade hon tydligen ändå genast dykt direkt på flaskan.

Det var således inte barnen som behövde tillsyn. Det var modern som behövde barnvakt.

En timme gick under ständigt upprepat letande över hela fartyget. Efter denna långa timme uppenbarade sig modern upplöst i tårar. "Var har ni varit?" frågade hon anklagande sina flickor, som om det varit hon som hela tiden letat efter dem. Jag befriade flickorna från hennes närvaro och tog henne med till cafeterian för att på tu man hand få veta vad som egentligen hade hänt.

Cafeterian hade redan stängt sin matservering, för vi var snart framme i Danmark, så den enda middagen ombord blev kaffe med kaka. Följande tragedi hade drabbat den olyckliga modern.

Inne i Tax Free hade hon råkat ut för några hämningslösa ungdomar (pojkar) som försökt få henne att köpa ut sprit åt dem. Fastän hon hade tackat nej hade pojkarna lyckats smuggla ner några flaskor i hennes väska. Hon hade själv bara ämnat köpa cigaretter, och när hon betalade för cigaretterna hade expediten frågat: "Och vad finns i väskan då?" Där hade underbarheter i form av rom och whisky uppenbarat sig. Modern blev förtvivlad och kunde inte försvara sig. Hon greps för snatteri (inte fylleri), och när hon förtvivlat gjorde motstånd sattes hon på cellen för att lugna ner sig, under försäkran om att hon aldrig mer skulle släppas in på Tax Free.

Och där satt vi nu med hela nöjesresan havererad, utan middag och med henne upplöst i tårar. Dottern hade fått mig att lova att se till att hon inte ens drack någon öl. Hon smet ändå iväg och fick tag i en öl, som jag, för att hålla mitt löfte till dottern, drack upp helt och hållet själv. Snart var modern försvunnen igen, och nu visste jag redan hur gagnlöst det var att leta efter henne. Något hade man lärt sig.

Samtidigt fortgick de 1200 ungdomarnas alltmer våldsamma festande ombord. Det inte bara dracks och hånglades utan även spyddes överallt. I den stora entrén mitt framför informationen utspann sig ett slagsmål, varvid några ungdomar (pojkar) började slänga alla skeppets lösa stolar på varandra. Det krävdes halva besättningen för att övermanna dem. När jag vid ett tillfälle gick till informationen för att än en gång fråga om vår försvunna dam kommit till rätta svarade fröken i informationen: "Jag önskar det var jag som var försvunnen!"

En putslustig resa, med andra ord. Särskilt populärt bland ungdomarna verkade det vara att skämta om Estonia-katastrofen. Ett exempel: "Nå, hittade du några granna brudar?" - "Nej, det var dött ombord." Ha-ha-ha.

Så flöt denna kompakta skokartong till färja över det ödsliga vinterhavet med bara total lössläppthet ombord till det kompakta dånet av dunk-dunk-rockmusik som aldrig tog slut medan dessa 1200 ungdomars stora nöje ombord var att bedöva sig med dunket, spriten och orgierna.

Den skäliga frågan infinner sig om egentligen någon kunde ha roligt ombord. Svaret är, ja, alla de som var

så bedövade och omtöcknade att de inte kunde känna hur roligt de hade – alltså en överväldigande spyende majoritet.

Det är kanske dags att avstå från vidare betraktelser...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten